Šv. Pijaus X kunigų brolija

Lietuva

Aplinkraštis

2009 liepa - rugpjūtis

Mieli Tradicijos draugai!

Savo Laiške draugams ir geradariams Šv. Pijaus X kunigų brolijos Generalinis vyresnysis kviečia tikinčiuosius rožančiaus maldai. Intencija labai rimta – Fatimoje pažadėtas Nekaltosios Marijos Širdies triumfas. Tiksliau, kad pagaliau būtų išpildytos sąlygos šitam triumfui. O sąlygos tokios: popiežius kartu su visais pasaulio vyskupais turėtų paaukoti Rusiją, o taip pat skatinti pamaldumą Nekaltajai Marijos Širdžiai. Fatimoje Dievo Motina esmingai susiejo Rusijos atsivertimą į katalikų tikėjimą su taika pasaulyje.

Jei tik kiekvienas katalikas pasiaukotų Nekaltajai Širdžiai ir kasdien jai dovanotų visas savo mintis, visus žodžius ir darbus, aukotų jai savo gyvenimo kryžius šia intencija! Mažos aukos taip pat yra neapsakomai brangios, jei tik jos yra sujungtos su didele meile!

Dabartinė pasaulio situacija mums labai aiškiai matoma. Čia kalbame ne tik apie sunkiausią ekonomikos krizę. Mes taip pat matome, kad kai kurios valstybės, slapta ar atvirai, ruošiasi naujam karui. Ar greitai būsime liudininkai neregėtų karų, bado ir epidemijų, užgriūvančių pasaulį?

Už išorines negandas dar baisesnė yra sielų neganda. Tokia daugybė žmonių neapkenčia Dievo arba paniekina jo įsakymus! Bedievystė ir amoralumas yra įteisinti įstatymais ir propaguojami. Dar daugiau: kovojantiems prieš tą bedievystę ir amoralumą gresia bausmės. Vaikai yra suvedžiojami pagal šėtonišką planą ir kelias į Dievą jiems yra užtvertas, nebent įvyktų Dievo gailestingumo stebuklas. Kaip atrodys ateinanti karta? Daugybė žmonių, jausdami, kad negali gyventi visiškai be religijos, metasi į ezoteriką ir pagoniškas sektas. Kiti degraduoja alkoholio ar narkotikų liūne.

Kur pasaulyje arba Bažnyčioje rasime vilties ženklą? Kas gali sustabdyti bendrą sugedimą?

Yra tik viena jėga, kuri tai gali. Ji mums nurodyta paties Dievo: žmonės turi pagaliau sutikti daryti tai, ko Dangus jų išganymui daryti reikalauja, apie ką mes aukščiau kalbėjome. Todėl paimkime rožančių ir melskimės uoliai, su karštu tikėjimu ir tvirtu pasitikėjimu. Nė viena malda nenueina veltui.

Bet reikia ne tik maldos. Mes taip pat turime nuolat gilinti savo tikėjimo supratimą. Tam skirti mūsų Aplinkraščio straipsniai apie šv. Mišias. Mes turime suprasti, kodėl laikomės katalikų tradicinės liturgijos. Tai darome ne estetiniais sumetimais, ne dėl to, kad ši liturgija yra labai graži. Darome tai dėl tikėjimo. Reikia suprasti, kad

mes nepriimame naujosios liturgijos dėl to, kad ji kyla iš klaidingo ekumenizmo ir silpnina tikėjimą sielose. Todėl naujoji ir senoji liturgijos nėra du lygiaverčiai ritai, iš kurių mes galėtume pasirinkti tą, kuris mums tinka.

Aplinkraštis man yra taip pat ir galimybė atkreipti jūsų dėmesį į rekolekcijas, kurios vyks rugpjūčio mėnesį mūsų priorate. Mielai priimsime jūsų prašymą jose dalyvauti.

Jūsų Kristuje

kun. Josef Persie, prioras

Laiškas draugams ir geradariams Nr. 74

2009 m. pavasaris

+Ave Maria!

Brangūs Draugai ir Geradariai,

Tada, kai paskelbėme naują Rožančiaus kryžiaus žygį, mūsų piligriminės kelionės į Lurdą praėjusį spalį metu, mes tikrai nesitikėjome tokio greito Dangaus atsako į mūsų prašymą! Iš tiesų, kaip buvo su mūsų pirmuoju maldavimu, į kurį mūsų geroji dangiškoji Motina taip veiksmingai atsakė per Kristaus Vietininką ir jo Motu Proprio dėl tradicinių Mišių, taip Mergelė Marija panorėjo mums suteikti ir antrąją malonę su dar didesniu greitumu: per tą patį vizitą į Romą sausio mėnesį, kai įteikiau 1.703.000 rožančių puokštę Aukščiausiojo Pontifiko intencija, aš gavau iš kardinolo Castrillóno Hoyos rankų „ekskomunikų" atšaukimo dekretą.

Mes to prašėme nuo 2001 m., kaip Vatikano palankumo tradiciniam judėjimui ženklo. Nes nuo pat Susirinkimo visa, kas yra ir nori išlikti tradiciniu šventojoje Bažnyčioje, patiria persekiojimą po persekiojimo, iki teisės egzistuoti atėmimo. Savaime aišku, kad tai sugriovė, iš dalies netgi visiškai, pasitikėjimą Romos pareigūnais. Kol tas pasitikėjimas nėra iš dalies atstatytas, sakydavau aš tada, mūsų santykiai išliks minimalūs. Pasitikėjimas nėra vien tik geras jausmas, jis yra vaisius, kuris užsimezga natūraliai, kai mes atpažįstame šiuose pareigūnuose ganytojus, kuriems brangu visa tai, ką mes vadiname Tradicija. Ir mūsų išankstiniai prašymai buvo reiškiami šia kryptimi. Faktiškai neįmanoma suprasti mūsų pozicijos ir mūsų laikysenos Šventojo Sosto atžvilgiu, jei ne-

norima įsileisti suvokimo apie krizės būklę, kurioje yra Bažnyčia. Šis reikalas liečia ne kokį nors vieną nesvarbų įvykį ir ne asmeninę viziją. Čia kalbama apie tikrovę, nepriklausančią nuo mūsų suvokimo, tų pačių pareigūnų karts nuo karto pripažįstamą, ir tiek kartų patvirtintą faktais. Šios krizės aspektai yra įvairiapusiai, besikeičiantys, kartais gilūs, kartais – priklausantys nuo aplinkybių, ir mes nuo jos kenčiame visi. Tikintieji yra ypač sukrėsti naujosios liturgijos apeigų – deja, labai dažnai skandalingų; kasdieninio tikėjimo skelbimo, kuriame moralės klausimais imama laikytis pozicijų, totaliai prieštaraujančių daugiaamžiui Bažnyčios mokymui ir šventųjų pavyzdžiui. Tėvai labai dažnai yra patyrę neišmatuojamą skausmą, kai turėjo konstatuoti, jog jų vaikai, patikėti katalikiškoms švietimo įstaigoms, prarado tikėjimą; arba turėjo apverkti jų beveik visišką katalikiškos doktrinos neišmanymą, dėl to, kad nebuvo rimto katekizmo. Nesuskaičiuojama daugybė vienuolių po to, kai buvo peržiūrėtos jų konstitucijos ir įvykdytos posusirinkiminės pertvarkos, aiškiai parodo evangelinės dvasios praradimą, ypač atsižadėjimo, neturto, aukos dvasios; praradimą, kurio beveik betarpiška pasekmė buvo toks pašaukimų skaičiaus sumažėjimas, kad daugybė ordinų ir kongregacijų uždaro savo vienuolynus vienus po kitų, jei tik neišnyksta visiškai. Daugybės vyskupijų padėtis taip pat yra dramatiška.

Visa tai sudaro logišką visumą ir atsirado ne atsitiktinai, bet dėl vieno Susirinkimo, kuris buvo sumanytas kaip reformuosiantis, siekiant padaryti Bažnyčią pagal šios dienos skonį. Mes esame kaltinami arba už tai, kad matome krizę ten, kur jos nėra, arba už tai, kad neteisingai priskiriame šiam Susirinkimui pražūtingus ir ypatingai blogus rezultatus, kuriuos kiekvienas gali konstatuoti, arba dar už tai, kad naudojamės šia situacija, norėdami pateisinti savo netikusią maišto ar nepriklausomumo laikyseną.

Vis dėlto, tegu bet kas paima Bažnyčios Tėvų, Magisteriumo, liturgijos, teologijos tekstus iš visų laikų: čia randame vienovę, prie kurios esame visa širdimi prisirišę. Ir šiai doktrininei vienovei yra smarkiai prieštaraujama, praktikoje ji pažeidžiama, sumenkinama dabartiniu elgesiu. Mes neišrandame pertrūkio, labai gaila, bet jis egzistuoja, ir užtenka tik pažiūrėti, kaip kai kurios kurijos mus traktuoja, netgi po ekskomunikų atšaukimo, kad konstatuotume, koks yra gilus moderniųjų atmetimas visko, kas turi Tradicijos skonį, iki tokio laipsnio, kad neįmanoma pavadinti šio atmetimo kaip nors kitaip, negu pertrūkiu su praeitimi.

Taip, mus nustebino tiek sausio 21 d. dekreto pasirodymas, tiek ir progresistų ir kairiųjų apskritai reakcijos, priešiškos mums, smarkumas. Tiesa, kad jie rado auksinę progą nelemtuose mons. Williamsono žodžiuose, kuri jiems leido, labai neteisingai suplakant skirtingus dalykus, kritikuoti mūsų Broliją, paverstą

atpirkimo ožiu. Faktiškai, mumis buvo pasinaudota dar daug svarbesnėje kovoje: Bažnyčios, kuri ne veltui vadinama kovojančia, kovoje prieš dvasines blogio jėgas, kurios klajoja dangaus aukštumose, kaip sako šv. Paulius. Taip, mes nedvejodami įrašome savo mažą istoriją į didžiąją Bažnyčios istoriją, į istoriją tos titaniškos kovos už sielų išganymą, išpranašautos jau Pradžios knygoje ir taip jaudinančiai aprašytos šv. Jono Apokalipsėje. Dažnai ši kova lieka dvasiniame lygmenyje; karts nuo karto iš dvasių ir sielų lygio ji nusileidžia į kūnų lygį ir tampa regima, kaip kad būna atviruose persekiojimuose.

Iš viso to, kas vyko pastaraisiais mėnesiais, reikia mokėti atpažinti intensyviausią tos kovos momentą. Ir yra visiškai aišku, kad tas, į kurį galų gale yra nusitaikyta, yra Kristaus Vietininkas su savo pastangomis pradėti tam tikrą Bažnyčios atstatymą. Bijomasi suartėjimo tarp Bažnyčios galvos ir mūsų judėjimo, baiminamasi prarasti Vatikano II susirinkimo pasiekimus, ir daroma viskas, kad tai būtų pristabdyta. Ką iš tiesų apie tai galvoja popiežius? Kieno jis pusėje? Žydai ir progresistai iš jo reikalauja pasirinkti tarp II Vatikano ir mūsų..., iki tokio laipsnio, kad Valstybės Sekretoriatas nesugalvojo nieko geresnio, negu iškelti kaip būtiną sąlygą mūsų kanoniškam egzistavimui visišką priėmimą to, ką mes laikome pagrindiniu dabartinių problemų šaltiniu ir kam mes visuomet prieštaravome... Tačiau juos, kaip ir mus, įpareigoja antimodernistinė priesaika ir visi kiti Bažnyčios pasmerkimai. Tad mes nesutinkame kalbėti apie II Vatikano susirinkimą kitaip, kaip tik iškilmingų pareiškimų (tikėjimo išpažinimo ir antimodernistinės priesaikos), atliktų prieš Dievą ir Bažnyčią, šviesoje. Ir jeigu tai atrodo nesuderinama, tada ne kas kitas, o naujovės yra neteisios. Mes daug tikimės iš būsimų doktrininių diskusijų, kuriose sieksime kiek tik įmanoma ištraukti šiuos dalykus į šviesą.

Naudodamiesi nauja situacija po ekskomunikų atšaukimo dekreto, kuris nieko nepakeitė Brolijos kanoniniame statuse, daugelis vyskupų bando mums primesti apskritą kvadratą: reikalauja iš mūsų paklusnumo Kanonų teisės raidei visuose dalykuose, tarsi mes jau būtume visiškai tvarkoje, ir tuo pat metu skelbia mus kanoniškai neegzistuojančiais! Vienas vokiečių vyskupas jau pareiškė, kad metų pabaigoje Brolija vėl bus už Bažnyčios ribų... Žavinga perspektyva! Vienintelis įgyvendinamas sprendimas, tas, beje, kurio mes ir prašėme, yra tarpinė būklė, neišvengiamai neišbaigta ir netobula kanoniniu požiūriu, bet kuri būtų priimta kaip tokia, be pastovių mums metamų kaltinimų nepaklusnumu ar maištavimu, be draudimų mūsų atžvilgiu, kurių neįmanoma laikytis. Nes galų gale, nenormali situacija, kurioje yra Bažnyčia, ir kurią mes vadiname būtinybės būkle, dar kartą akivaizdžiai įrodyta kai kurių vyskupų laikysena ir žodžiais popiežiaus, ir Tradicijos atžvilgiu.

Kaip klostysis reikalai? Mes nežinome. Mes ir toliau išlaikome savo pasiūlymą priimti mūsų dabartinę netobulą padėtį kaip laikiną, pagaliau pradedant numatytas doktrinines diskusijas, vildamiesi, kad jos atneš gerų vaisių.

Bet šiame tokiame sunkiame kelyje, susidurdami su tokiu smarkiu pasipriešinimu, mes jūsų prašome, brangūs tikintieji, dar kartą imtis maldos. Mums atrodo, kad atėjo laikas pradėti plataus užmojo kampaniją, giliai įsišaknijusią Švč. Mergelės apsireiškime Fatimoje, kuriuo ji pati pažadėjo laimingą pabaigą, kadangi ji pranašauja, jog pagaliau jos Nekaltoji Širdis triumfuos. Štai šio triumfo mes jos prašome, priemonėmis, kurių ji pati reikalauja: Rusijos paaukojimu jos Nekaltajai Širdžiai, atliktu Aukščiausiojo Ganytojo ir visų katalikiškojo pasaulio vyskupų, ir pamaldumo į jos Sopulingą ir Nekaltą Širdį platinimu. Todėl mes norime jai įteikti šiuo tikslu nuo dabar iki 2010 m. kovo 25 d. puokštę iš 12 milijonų rožančių, kaip vainiką iš tiek pat žvaigždžių ant jos galvos, lydimą tokios pat didelės sumos kasdieninių aukų, kurias mes rūpinsimės semti pirmiausia iš gero savo luomo pareigų atlikimo, ir su pažadu platinti pamaldumą jos Nekaltajai Širdžiai. Ji pati tai pateikia kaip savo apsireiškimų Fatimoje tikslą. Mes esame nuoširdžiai įsitikinę, kad, jei dėmesingai vykdysime tai, ko ji mūsų prašo, tai gausime daug daugiau, negu kada nors drįsome tikėtis, ir ypač, kad užsitikrinsime išganymą, pasinaudodami malonėmis, kurias ji mums pažadėjo.

Tad mes prašome mūsų kunigų taip pat ypatingų pastangų, kad palengvintų tikintiesiems šį pamaldumą, pabrėžiant ne tik pirmųjų mėnesio šeštadienių atsiteisimo Komuniją, bet taip pat, ir skatinant tikinčiuosius gyventi giliausiame artume su Švč. Mergele, pasiaukojant jos Nekaltajai Širdžiai. Taip pat būtų gerai tobuliau pažinti ir pagilinti didžiojo Nekaltosios šauklio, Tėvo Maksimilijono Kolbės, dvasingumą.

Šiemet sukanka 25 metai, kaip mūsų Brolija pasiaukojusi Nekaltajai Širdžiai. Mes norime atnaujinti šią gerą kun. Schmidbergerio iniciatyvą, skirdami jai visą savo sielą, atgaivindami savo širdis šioje dvasioje. Aišku, kad mes neturime intencijos nurodinėti dieviškajai Apvaizdai, ką ji turėtų daryti, bet iš šventųjų pavyzdžių ir iš paties Šventojo Rašto mes išmokome, kad dideli troškimai gali įspūdingai pagreitinti gerojo Dievo ketinimus. Štai su tokia drąsa mes šiandien padedame prie Marijos Nekaltosios Širdies šią intenciją, prašydami jos paimti jus visus į savo motinišką globą. Tegul Dievas jus gausiai laimina!

Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus šlovingojo Prisikėlimo šventėje,

Winona, 2009 m. Velykos

+Bernardas Fellay

"Jūs matėte pragarą, į kurį eina vargšų nusidėjėlių sielos. Kad jas išgelbėtų, Dievas nori pasaulyje įsteigti pamaldumą mano Nekaltajai Širdžiai. Jei bus daroma, ką jums sakau, daug sielų bus išgelbėta, ir bus taika. [I pasaulinis] Karas artėja į pabaigą, tačiau jei nebus liautasi įžeidinėti Dievą, Pijaus XI valdymo metu prasidės kitas, dar blogesnis karas. Kai pamatysite vieną naktį, nušviestą nežinomos šviesos, žinokite, kad tai didelis ženklas, duodamas jums Dievo, jog jis dabar baus pasaulį už jo nusikaltimus karu, badu ir Bažnyčios bei Šventojo Tėvo persekiojimu.

Kad apsaugočiau nuo to, aš ateisiu prašyti Rusijos paaukojimo mano Nekaltajai Širdžiai ir atsiteisimo Komunijos pirmaisiais [mėnesių] šeštadieniais. Jei mano norų bus klausoma, Rusija atsivers, ir bus taika; jei ne, tuomet jinai išplatins savo klaidas visame pasaulyje, sukels karus ir Bažnyčios persekiojimus, gerieji bus kankinami ir Šventasis Tėvas daug kentės. Atskiros tautos bus sunaikintos. Bet galiausiai mano Nekaltoji Širdis triumfuos. Šventasis Tėvas paaukos man Rusiją, kuri atsivers, ir pasauliui bus dovanotas taikos laikotarpis. Portugalijoje tikėjimo dogma visados išsilaikys ir t.t."

Švč. Merg. Marija, Fatimoje 1917.06.13.

Rusijos paaukojimas: atliktas ar neatliktas?

Tikslus Marijos prašymas

1917 m. liepos 13 dieną Fatimoje pažadėjusi, kad „ateis prašyti Rusijos paaukojimo (jos) Nekaltajai Širdžiai", 1929 m. birželio 13 dieną Švč. Mergelė Marija pasirodė Liucijai Tuy vienuolyne Ispanijoje, kad paprašytų jos perduoti šį prašymą Šventajam Tėvui.

Regėtoja pateikė papildomus patikslinimus apie šį prašymą dviejuose laiškuose, adresuotuose tėvui Gonçalvesui, savo nuodėmklausiui, parašytuose 1930 metais gegužę ir birželį: „Gerasis Dievas žada padaryti galą persekiojimui Rusijoje, jeigu Šventasis Tėvas teiksis atlikti, o taip pat įsakys katalikiškojo pasau-

lio vyskupams irgi atlikti iškilmingą ir viešą atsiteisimo ir Rusijos paaukojimo Švč. Jėzaus ir Marijos Širdims aktą, ir jeigu Jo Šventenybė pažada, pasinaudodamas šio persekiojimo pabaiga, patvirtinti ir rekomenduoti atsiteisimo (pirmųjų mėnesio šeštadienių) pamaldumo praktiką".

Šios eilutės nurodo būtinas sąlygas Švč. M. Marijos prašymo įvykdymui:

1. Tai turi būti iškilmingas ir viešas aktas, atliktas visos Bažnyčios ir viso pasaulio akivaizdoje aiškiu ir skaidriu būdu, be jokio dviprasmiškumo.

2. Yra prašoma atsiteisimo ir Rusijos paaukojimo akto, t.y. atsiteisimo dvasia, tokia būdinga Fatimos žinios visumai, privalo visiškai persmelkti šį aktą.

3. Rusija turi būti šio paaukojimo apibrėžtas ir vienintelis objektas.

4. Šventasis Tėvas turi pasinaudoti savo, kaip visuotinės Bažnyčios vadovo, aukščiausia valdžia ne tik atlikdamas šį aktą, bet ir įsakydamas visiems pasaulio katalikų vyskupams atlikti tai su juo.

5. Ir pagaliau, Šventasis Tėvas turi pažadėti skatinti atsiteisimo pamaldumą Nekaltajai Marijos Širdžiai.

Švč. Mergelė Marija pažadėjo tris gerus dalykus, kurie įvyks, jei bus atliktas iškilmingas ir viešas atsiteisimo ir Rusijos paaukojimo aktas, kurio ji prašė.

1917 m. liepos 13 dienos paslaptyje Švč. Mergelė su atsiteisimo ir Rusijos paaukojimo jos Nekaltajai Širdžiai aktu susiejo trijų didelių malonių gavimą:

1°) Rusijos atsivertimą į katalikų tikėjimą;
2°) tam tikrą taikos pasaulyje laikotarpį;
3°) daugybės sielų amžinąjį išganymą.

Ar popiežių atlikti įvairūs paaukojimo Nekaltajai Marijos Širdžiai aktai atitiko Švč. Mergelės prašymą?

Popiežius Pijus XI (1922-1939). Jis taip atsisakė atlikti Švč. Mergelės Tuy vienuolyne prašytą aktą, kad net Dangus dėl to skundėsi – mūsų Viešpats kreipėsi į seserį Liuciją šiais baisiais žodžiais (Rianjo apsireiškimas, 1931 m. rugpjūtis):

„Pranešk mano tarnams: kadangi jie seka Prancūzijos karaliaus pavyzdžiu, vėluodami vykdyti mano prašymą, tai jie juo seks bėdoje. Niekada nebus per vėlu šauktis Jėzaus ir Marijos".

Popiežius Pijus XII (1939–1958). Antrojo pasaulinio karo negandos akivaizdoje jis 1942 m. spalio 31 d. atliko pasaulio paaukojimą Marijos Nekaltajai Šir-

džiai. Štai ką šiuo klausimu parašė žymus Fatimos specialistas, tėvas Alonso: „Šis aktas nebuvo atskiras Rusijos paaukojimas ir jis nebuvo atliktas su visais pasaulio vyskupais. (...) Paaukojimas, kuriuo viskas būtų buvę pasiekta, ir pasiekta nuostabiu būdu, būtų Rusijos paaukojimas".

1952 m. liepos 7 d. Pijus XII paaukojo ir pašventė „labai ypatingu būdu visus Rusijos žmones Marijos Nekaltajai Širdžiai" savo apaštaliniame laiške „Sacro Vergente Anno". Bet tai nebuvo iškilmingas ir viešas aktas, joks atsiteisimo aktas čia nebuvo pridėtas ir Pijus XII nebuvo įsakęs vyskupams prisijungti prie jo.

Popiežiai Jonas XXIII (1958-1963) ir Paulius VI (1963-1978) neatliko jokio paaukojimo Nekaltajai Marijos Širdžiai akto.

Popiežius Jonas Paulius II (1978-2005) atliko du pasaulio paaukojimo Nekaltajai Marijos Širdžiai aktus. Pirmasis įvyko 1982 m. gegužės 13 d. Fatimoje. Jau rytojaus dieną sesuo Liucija pareiškė, kad šis aktas neatitiko to, ko prašė Švč. Mergelė, nes popiežius nebuvo įsakęs vyskupams prisijungti prie jo, ir kad Rusija nebuvo šio akto objektas. O Dievas norėjo „Rusijos, ir tik Rusijos, paaukojimo, be jokių priedų".

Antrasis įvyko 1984 m. kovo 25 d. Romoje: jo tekstas buvo beveik toks pat kaip 1982 m. akto, bet Jonas Paulius II buvo informavęs vyskupus apie 1982 m. akto atnaujinimą, tačiau neįsakė jiems prisijungti prie jo.

Iki pat 1989 m. sesuo Liucija dažnai kartojo savo pašnekovams, kad paaukojimas, kurio prašė Švč. Mergelė, neatliktas. Šitaip ji 1989 m. gegužę teigė kardinolui Law, Bostono arkivyskupui: „Šventasis Tėvas mano, kad jis buvo atliktas, atliktas geriausiai, kaip tik buvo galima tokiomis aplinkybėmis. Atliktas tiksliai taip, kaip ji prašė ir norėjo, paaukojant kolegialiai? Ne, tai nebuvo padaryta".

Nuo 1989 metų Vatikanas panaudojo didžiulį spaudimą seseriai Liucijai, kad privertstų ją pasakyti, jog 1984 metų aktas atitiko Švč. Mergelės prašymą. Atrodo, kad regėtoja nusileido šiam spaudimui. Tačiau savo paskutinėje knygoje „Fatimos žinios raginimai", parašytoje 2000 m., sesuo Liucija visiškai nekalba apie Rusiją ir paaukojimo klausimą: iškalbinga ir reikšminga tyla, parodanti jos nepritarimą Vatikano pozicijai. Užtat ji aiškiai parodo visišką nebuvimą dabartiniame pasaulyje dviejų didžiųjų malonių, susijusių su šiuo paaukojimu:

1°) Visiškas nebuvimas taikos pasaulyje: jos pateiktas dabartinio pasaulio aprašymas nepalieka jokių abejonių šiuo klausimu ir parodo nesibaigiančią beprotišką valdančiųjų puikybę, kuri iššaukia „vis daugiau pralieto kraujo, kraujo jūrą, kurioje jie skandina žmones".

2°) Daugybės sielų amžinojo išganymo klausimu sesuo Liucija neatrodo didelė optimistė, ypač pradėdama 29 ir 32 skyrius, kuriuose ji rašo apie šeštąjį ir devintąjį Dievo įsakymus.

Taigi, logiška išvada peršasi pati: Rusijos paaukojimas Nekaltajai Marijos Širdžiai, toks, kokio Švč. Mergelė prašė Fatimoje 1917 metais, vėliau Tuy 1929 metais, nebuvo atliktas jokio popiežiaus iki šios dienos.

Kun. Fabrice Delestre

[1] Fr. François de Marie des Anges : Fatima, joie intime, événement mondial, 2-asis leidimas, 1993, p. 199.
[2] Ten pat, p. 213.
[3] Ten pat, p. 247.
[4] Ten pat, p. 359.
[5] Ten pat, p. 374.
[6] Soeur Lucie, Appels du Message de Fatima, 1-asis prancūziškas leidimas, 2003, 8 sk., p. 94.
[7] Ten pat, p. 249 ir 262.

Naujasis Mišių ritualas

Šitas tekstas yra ištrauka iš „Katalikų katekizmas apie Bažnyčios krizę", autorius kun. Matthias Gaudron. Visa knyga publikuojama mūsų interneto puslapyje.

54. Kas yra šv. Mišios?

Šv. Mišios yra kryžiaus aukos sudabartinimas. Kristus, tarpininkaujant kunigui, nekruvinu būdu aukoja Tėvui savo kūną ir kraują, kuriuos jis kruvinu būdu paaukojo ant kryžiaus. Taigi šv. Mišios yra tikra auka, per kurią mums suteikiamos malonės, kurias pelnė Kristus savo kryžiaus auka.

Tridento Susirinkimas moko: „Kas sako, kad šv. Mišios nėra tikra auka Dievui... tebūnie atskirtas (anathema sit)" [1]. Toliau Tridento Susirinkimas moko, kad Kristus „Paskutinės Vakarienės metu, ‚tą naktį, kurią buvo išduotas' (1 Kor

11, 23), kad paliktų savo mylimajai sužadėtinei, Bažnyčiai, regimą auką, kaip to reikalauja žmogaus prigimtis, per kurią būtų sudabartinama toji būsima kruvina auka, kuri turėjo būti paaukota ant kryžiaus, taip pat tam, kad jo atminimas truktų ligi pasaulio pabaigos ir, kurios begalinė vertė galėtų atsiteisti už kasdienines nuodėmes. Todėl jis paaukojo Dievui Tėvui savo kūną ir kraują duonos ir vyno pavidalais" [2]. Ištardamas žodžius „Tai darykite mano atminimui", jis apaštalus paskyrė kunigais ir įsakė šią auką švęsti ateityje [3].

Tridento Susirinkimas taip apibrėžė santykį tarp kryžiaus aukos ir šv. Mišių aukos: abiejose aukojama ta pati Atnaša – Jėzus Kristus. Per šv. Mišias aukojami ne duona ir vynas (perkeitimo metu jie nustoja egzistuoti), o Kristaus kūnas ir kraujas. Aukojantis kunigas irgi tas pats, skirtumas tik tas, kad ant kryžiaus Kristus pats vienas save paaukojo, o per šv. Mišias jis panaudoja kunigą, kuris jose yra tik Kristaus įrankis. Aišku, aukojimo būdas yra skirtingas. Ant kryžiaus Kristus save paaukojo kruvinu, o per šv. Mišias jis aukoja save nekruvinu būdu. Dviguba konsekracija, t. y. atskiras duonos ir vyno perkeitimas į Kristaus kūną ir kraują simbolizuoja, Kristaus kūno ir kraujo atsiskyrimą ant kryžiaus [4].

55. Kas neigė, jog šv. Mišios yra auka?

Šv. Mišių kaip aukos pobūdis apie 1000 metų buvo neginčijama krikščionių tikėjimo tiesa. Tik XII amžiuje kai kurios sektos pradėjo neigti šią tiesą. Vėliau Martynas Liuteris, o su juo ir visas protestantizmas daugelį krikščionių suviliojo atmesti šią dogmą.

Liuteris neneigė, kad Kristus realiai yra Eucharistijos sakramente, nors jis šį buvimą ir suprato ne katalikiška prasme. Tačiau jis neigė ir pikčiausiais žodžiais plūdo mokymą apie šv. Mišių auką.

Šv. Mišių kaip aukos pobūdis aiškiai matomas iš Apreiškimo šaltinių. Pirmiausia Malachijo pranašystė nurodo būsimąją auką: „Nes nuo pat aušros iki saulėlydžio mano vardas didis tarp tautų, ir visose vietose mano vardui aukojama nesutepta auka" (Mal 1, 11). Žydai turėjo tik vieną vietą, kurioje jie teisėtai galėjo aukoti – Jeruzalės šventyklą. Tačiau pranašas skelbia, kad kai įvyks naujoji sandora, auka bus švenčiama visose pasaulio vietose. Nuo seniausių laikų krikščionys šia auka laikė būtent šv. Mišių auką. Kai Melkizedekas aukojo duoną ir vyną (Pr 14, 18), tai buvo šv. Mišių provaizdis. Todėl Kristus ir vadinamas „kunigu Melkizedeko būdu" (Žyd 6, 20), kadangi jo įsteigta auka yra aukojama duonos ir vyno pavidalais.

Kristus, įsteigdamas šv. Mišias, vartoja aukojimo žodžius: „Kūnas, kuris atiduodamas, ... kraujas, kuris išliejamas nuodėmėms atleisti". Šie žodžiai pasa-

kyti esamuoju laiku, vadinasi jie buvo taikomi Kristaus veiksmams Paskutinės Vakarienės metu. Tai ypač aiškiai matoma Evangelijoje pagal Luką, kur kalbama apie taurę, išliejamą už nuodėmes.

Taip pat šv. Paulius 1 Laiške korintiečiams „demonų stalą" priešpriešina „Viešpaties stalui". Sakydamas „demonų stalas", jis turi omeny aukojimą stabams ir nori pasakyti, kad tie, kurie dalyvauja pagoniškuose ritualuose, negali dalyvauti Kristaus aukoje, ir atvirkščiai. Kaip „demonų stalas" reiškia auką stabams, taip „Viešpaties stalas" reiškia krikščionišką auką (plg. 1 Kor 10, 18–21). Galiausiai Laiške žydams 13, 10 rašoma: „Mes turime aukurą, nuo kurio valgyti neturi teisės tie, kurie tebetarnauja padangtei [žydų kultui]".

Būtų keista, jei daugybė Senosios Sandoros aukų neturėtų atitikmens Naujojoje Sandoroje. Tais laikais visos religijos atnašaudavo aukas, ir religija be aukojimo buvo neįsivaizduojama. Visi seniausi Bažnyčios rašytiniai šaltiniai apie Eucharistiją kalba kaip apie auką. Pavyzdžiui, Didachėje (parašytoje apie 100 m. po Kr.) rašoma: „Viešpaties dieną susirinkite visi, laužykite duoną ir dėkokite, bet prieš tai išpažinkite savo nuodėmes, kad jūsų auka būtų gryna" [5]. Po to ši auka čia aprašoma taip pat aiškiai, kaip ir Malachijo pranašystėje. Popiežius Klemensas I (92–101 m.) rašo: „Viešpats įsakė aukoti auką tik nustatytu laiku ir tam tikrą valandą" [6]. Šv. Kiprijonas iš Kartaginos (†258) visą savo 63-iąjį laišką paskyrė mokymui apie šv. Mišių auką. Jis pabrėžia, kad Kristus aukoja Tėvui savo kūną ir kraują, kad jis įsakė švęsti šią auką jo atminimui ir kad kunigas veikia kaip Kristaus pavaduotojas. Ypač gražiai šv. Mišių auką aprašo šv. Grigalius Nazianzietis (†390). Jis ragina kunigą tokiais žodžiais: „Nenustok, pamaldusis žmogau, už mane melsti ir maldauti, kai savo žodžiu nuleidi Žodį iš Dangaus, kai panaudodamas žodį *(t. y. perkeitimo žodžius – Aut. past.)* kaip kardą, nekruvinu būdu atskiri Viešpaties kūną ir kraują" [7]. Čia yra aiškiai išreikštas mokymas apie nekruvinąją Kristaus auką, atskiriant jo kūną ir kraują dviguba konsekracija.

Šios ir daugybė kitų raštų vietų aiškiai parodo, kad nuo tikėjimo atkrito būtent tie, kurie pradėjo neigti šv. Mišių kaip aukos pobūdį.

56. Ar mokymas apie šv. Mišių auką nesumenkina kryžiaus aukos reikšmės?

Šv. Mišių auka jokiu būdu nesumenkina kryžiaus aukos reikšmės, kadangi iš pastarosios ji ima visą savo galią ir yra visiškai nuo jos priklausoma. Šv. Mišių aukos tikslas yra sudabartinti kryžiaus auką ir suteikti žmonėms malones, kurias Kristus pelnė ant kryžiaus.

Protestantai teigia, kad šv. Mišių auka yra kryžiaus aukos paniekinimas, ka-

dangi čia sudaromas įspūdis, jog žmonėms atpirkti kryžiaus aukos neužteko ir todėl nuolat reikia papildomų aukų. Tačiau Katalikų Bažnyčia to niekada ir nemokė. Kristus, mirdamas ant kryžiaus, pelnė visas malones, kurių reikia visų žmonių išganymui. „Ne ožių ar veršių krauju, bet savuoju krauju vieną kartą visiems laikams jis įžengė į šventovę ir įvykdė amžinąjį atpirkimą" (Žyd 9, 12). Todėl šv. Mišių auka nepelno jokių naujų malonių, jos paskirtis – suteikti žmonėms ant kryžiaus pelnytas malones. Kristaus norėjo, kad atpirkimo vaisiai būtų suteikiami per sakramentus, ypač Švč. Sakramentą ir šv. Mišių auką.

57. Ar šv. Mišios nėra taip pat ir puota?

Šv. Mišios savo esme nėra nei puota, nei auka ir puota, jos yra tik auka. Daugių daugiausiai puota galime vadinti šv. Komuniją, tačiau ji tėra tik aukos vaisius, o ne esminė jos dalis.

Kuo pagrįstas šv. Mišių kaip aukos pobūdis, parodėme aukščiau. Tridento Susirinkimo tekstuose nėra nė užuominos, kad šv. Mišios yra ir puota. Popiežius Pijus XII aiškiai pasmerkė tezę, jog šv. Mišios yra kartu ir auka, ir puota: „Nuo tiesos kelio nuklysta tie, kurie šventąją auką nori švęsti tik tada, kai prie Viešpaties stalo dalyvauja ir krikščionių liaudis. Dar labiau klysta tie, kurie – norėdami pagrįsti būtinybę kunigui priimti šv. Komuniją tik kartu su tikinčiaisiais – klastingai sako, jog čia vyksta ne tik auka, bet ir brolių bendruomenės puota, ir kad bendrai priimama šv. Komunija yra, taip sakant, visos aukojimo šventės viršūnė. Todėl privalome nuolatos pabrėžti: eucharistinė auka savo esme yra Dievo Avinėlio nekruvinas aukojimas, kuris paslaptingu būdu įvykdomas atskiriant šventuosius Pavidalus ir atnašaujant juos amžinajam Tėvui. Šv. Komunija tarnauja šv. Mišių išbaigtumui ir pilnam tikinčiųjų dalyvavimui per švenčiausią sakramentinį susivienijimą. Aukojančiam kunigui ji yra privaloma, tačiau tikintiesiems tik labai patariama" [8].

Todėl Bažnyčia, nors ir įpareigojo tikinčiuosius kiekvieną sekmadienį dalyvauti šv. Mišiose, niekada nereikalaudavo, kad tikintieji sekmadieniais priimtų šv. Komuniją. Jei šv. Mišios būtų puota, tai tikintieji būtinai turėtų priimti šv. Komuniją, nes kas puotoje nieko nevalgo, tas joje ir nedalyvauja! Tai apibrėžia ir Tridento Susirinkimas: „Kas sako, kad šv. Mišios, kuriose šv. Komuniją priima tiktai kunigas, esančios neleistinos ir todėl panaikintinos, tebūnie atskirtas" [9].

Taip pat visas Mišių ritualas savo esme yra priešingas puotos įvaizdžiui: kokia čia puota, kai po tiek daug sudėtingų ritualinių veiksmų gauname tik trupinėlį maisto? Jei šv. Mišios būtų puota, tai visiškai teisūs būtų tie, kurie nori šv. Mišioms suteikti paprasto valgymo formą.

58. Kas moko, kad šv. Mišios yra ir auka, ir puota?

Daugelis šiuolaikinių katalikų teologų platina teoriją, kad šv. Mišios yra puota, kurios metu vyksta aukojimas. Pirmiausia vyksta puota, tačiau, sako jie, jos metu atnašaujama ir auka, kurios esmė, kad Kristus mums duoda save kaip valgį. Būtent Kristaus buvimas valgyje ir sudaro šv. Mišių aukojamąjį pobūdį.

Ši teorija yra priešinga katalikų tikėjimui, nes čia visiškai apverčiama tikroji tvarka. Auka turi būti teikiama Dievui, o ne žmonėms. Juk Kristus ant kryžiaus paaukojo save Dievui, o ne mums. Jei ši teorija būtų teisinga, tai šv. Mišios būtų aukojamos mums, o ne Dievui.

Ši teorija atsispindi katalikų ir evangelikų teologų bendros komisijos baigiamajame pranešime. Ta komisija posėdžiavo nuo 1976 iki 1982 m. Katalikams komisijoje atstovavo kardinolas Hermannas Volkas, Karlas Lehmannas, Walteris Kasperis, kardinolas Ratzingeris ir kiti. Pranešime rašoma: „Jėzaus Kristaus aukojimosi Eucharistijos šventime ir mūsų įtraukimo į šį aukojimąsi regimas ženklas yra... puota... Tai reiškia, kad šios puotos metu yra sudabartinama ir realizuojama Kristaus auka. Todėl tradicinis, Tridento Susirinkimo įvykdytas, principinis Eucharistijos perskyrimas į Sakramentą ir Auką, teologiškai yra nebenaudotinas, kadangi jis keičia esminę struktūrą. Kristaus auka liturginiais simboliais pasireiškia kaip savęs siūlymas mums valgio pavidalu“ [10]. Matome, kad čia atmetama tradicinė teologija ir mokoma kažko naujo.

59. Ar tradicinės šv. Mišios yra panaikintos? [11]

Nors ir buvo įvestas naujasis Mišių ritualas, vis dėlto tradicinės Mišios nebuvo panaikintos ar uždraustos. Tai būtų ir nelabai įmanoma padaryti, nes Bažnyčia dar niekada nėra uždraudusi tokio seno ritualo, be to šv. Pijus V savo 1570 m. liepos 14 d. bulėje Quo primum, skirtoje patvirtinti Tridento Mišių tvarkai, paskelbė, kad šis Mišių ritualas galios amžinai, ir kad niekas negali uždrausti kunigui aukoti šias Mišias.

Tai patvirtino ir kardinolas Stickleris. Viename interviu jis pasakė: „1986 m. popiežius Jonas Paulius II devynių kardinolų komisijai uždavė du klausimus. Pirma: „Ar popiežius Paulius VI arba kitas kompetentingas autoritetas uždraudė mūsų laikais paplitusį Tridento Mišių šventimą?“ Aštuonių kardinolų (iš devynių) atsakymas 1986 metais buvo: šv. Pijaus V Mišios niekada nebuvo panaikintos. Aš galiu tai patvirtinti, nes buvau vienas iš tų kardinolų. Antrasis klausimas buvo labai įdomus: „Ar gali vyskupas kokiam nors gerą vardą turinčiam kunigui uždrausti aukoti Tridento Mišias?“ Devyni kardinolai vienbalsiai nusprendė, kad joks vyskupas negali katalikų kunigui uždrausti aukoti Tridento Mišių. Mes neturime jokio oficialaus draudimo ir tikiuosi, kad popie-

žius niekada nieko panašaus nepadarys. Turbūt todėl, kad Pijus V šias Mišias paskelbė visiems laikams" [12].

60. Ar naujasis Mišių ritualas atspindi katalikų mokymą apie Mišių auką?

Kardinolų Ottavianio ir Baccio nuomone, naujasis Mišių ritualas, išleistas 1969 m., „tiek savo esme, tiek detalėmis aiškiai nesiremia katalikiška šv. Mišių teologija" [13]. Visi pakeitimai buvo nukreipti į tai, kad pašalintų bet kokį aukos priminimą ir šv. Mišias padarytų kuo labiau panašesnes į protestantiškas Vakarienės pamaldas.

Naujasis ritualas iš esmės atitinka Liuterio reikalavimus Mišių ofertoriumui (atnašavimui) ir kanonui. Senasis ofertoriumas aiškiai išreiškia, kad Mišios yra auka nuodėmėms atpirkti. Čia kunigas meldžiasi: „Priimk, šventasis Tėve, visagali amžinasis Dieve, šią be dėmės auką, kurią aš, nevertas Tavo tarnas, aukoju Tau, gyvajam ir tikrajam savo Dievui, už nesuskaičiuojamas savo nuodėmes, įžeidimus ir apsileidimus, už visus čia esančiuosius, taip pat ir už visus ištikimus krikščionis, gyvus ir mirusius, kad man ir jiems padėtų išsigelbėti amžinajam gyvenimui. Amen". Naujajame rituale ofertoriumas buvo panaikintas ir pakeistas paprastu žemiškų dovanų atnašavimu, kurio tekstas labai panašus į žydų stalo maldą. Jis skamba taip: „Garbė Tau, Dieve, visatos Valdove! Iš Tavo dosnumo turime duonos, kurią aukojame Tau. Tas žemės ir žmogaus darbo vaisius taps mums gyvybės duona". Apie Kristaus auką ir atpirkimą čia net neužsimenama.

Nors senovinis Romos kanonas ir buvo paliktas toliau aukoti (su kai kuriais pakeitimais), prie jo buvo pridėti dar keli kanonai, kurie teologiškai yra mažiau aiškūs, ypač antrasis kanonas. Apie pastarąjį buvo rašoma, kad „jį ramia sąžine galėtų aukoti kunigas, kuris nebetiki nei transsubstanciacija, nei Mišių kaip aukos pobūdžiu, todėl jis puikiai tiktų ir protestantų dvasininko celebracijai" [14]. Šiame kanone apskritai nėra tokios sąvokos kaip „auka". Nors teigiama, kad šis kanonas esąs senasis Ipolito kanonas, bet, pirma, tai yra labai iškraipyta šio kanono forma, o antra, pamirštama pasakyti, jog Ipolitas kurį laiką buvo antipopiežius ir apskritai nėra aišku, ar jo liturgija kada nors buvo aukojama Katalikų Bažnyčioje. Tačiau dėl savo trumpumo šis kanonas yra labai mėgstamas ir iš visų keturių kanonų dažniausiai vartojamas.

Kokia dvasia įkvėpė naujojo kanono kūrėjus, matosi iš Naujųjų Mišių Įvado 7 paragrafo. Jis skamba taip: „Viešpaties Vakarienė arba Mišios, yra Dievo tautos susirinkimas arba sambūris, kur, vadovaujant kunigui, švenčiamas Viešpaties atminimas. Todėl vietinėms Bažnyčios bendruomenėms galioja Kristaus žodžiai: „Kur du ar trys susirinkę mano vardu, ten ir aš esu tarp jų" (Mt 18, 10)".

Šis apibrėžimas neturi nieko specifiškai katalikiško ir lygiai taip pat galėtų būti vartojamas ir protestantiškos puotos šventei apibrėžti. Čia Mišios apibūdinamos ne kaip Kristaus aukos sudabartinimas, o kaip tikinčiųjų susibūrimas, tuo tarpu iš tikrųjų tikinčiųjų dalyvavimas Mišiose nors ir yra pageidautinas, bet nebūtinas. (Todėl frazė trečiajame kanone: „Iki pat laikų pabaigos tu suburi sau tautą, kad tavo vardui atnašautų nesuteptą auką", – yra vartojama klaidingai. Taip sudaromas įspūdis, kad tautos buvimas šv. Mišiose yra būtinas.) Šiame paragrafe kunigas apibūdinamas ne kaip Kristaus pavaduotojas, bet tik kaip tikinčiųjų vadovas. Čia švenčiamas tik „Viešpaties atminimas", taigi Mišios virto paprasta švente Paskutinei Vakarienei prisiminti. Baisiausia yra tai, kad visiškai neminimas Kristaus realus buvimas Švč. Sakramente duonos ir vyno pavidalais, jis pakeičiamas grynai dvasiniu buvimu. Nors vėliau dėl gausybės protestų šis paragrafas buvo papildytas keliais katalikiškais teiginiais, naujasis Mišių ritualas liko nepaliestas! Tačiau būtent pirmasis paragrafo variantas iš esmės atspindi Naujųjų Mišių dvasią, kadangi tikintieji, ilgą laiką lankę Naująsias Mišias, turi kaip tik tokią Mišių sampratą, kaip pirmajame variante.

61. Ar Mišių ritualo reforma buvo sąmoninga protestantizacija?

Ilgametis Pauliaus VI draugas Jeanas Guittonas 1993 m. pareiškė, jog popiežius sąmoningai norėjo iš šv. Mišių pašalinti visa, kas galėtų trikdyti protestantus. Tai patvirtina ir faktas, kad Paulius VI pakvietė šešis protestantų pastorius prisidėti prie naujojo Mišių ritualo parengimo. Žymioje fotografijoje jis stovi kartu su šiais pastoriais. Vienas jų, Maxas Thurianas iš Taize, vėliau pasakė: „Niekas atnaujintose Mišiose iš tikrųjų neturėtų trikdyti protestantų evangelikų". 1988 m. jis buvo įšventintas kunigu, nors protestantizmo formaliai neatsisakė.

Jeano Guittono nuomonę vienoje radijo diskusijoje 1993.12.19 pažodžiui atskleidė abatas Gerardas Calvet: „Pauliaus VI intencija dėl liturgijos ir to, kas paprastai vadinama Mišiomis, buvo taip atnaujinti katalikų liturgiją, kad ji beveik sutaptų su protestantiška liturgija... Tačiau aš kartoju: Paulius VI padarė visa, ką leido jo galios, kad katalikiškos Mišios – nepaisant Tridento Susirinkimo – priartėtų prie protestantiškos Vakarienės... Aš nemanau, kad klystu sakydamas, jog Pauliaus VI ir naujosios liturgijos, gavusios jo vardą, tikslas buvo pritraukti daugiau tikinčiųjų į Mišias, suteikti daugiau vietos Šv. Raštui ir mažiau visam tam, kas, vienų žodžiais, yra magija, kitų žodžiais, substancialí, transsubstanciali konsekracija, kaip sako katalikų tikėjimas. Kitaip tariant, Pauliaus VI tikslas buvo ekumeninis – išimti iš Mišių visa, kas turėjo tradicinę katalikišką prasmę, arba bent jau viską pataisyti ar sušvelninti, kad katalikiškas Mišias, kartoju, priartintų prie kalvinistinių Mišių" [15].

Čia vertėtų paminėti ir labiausiai už Naująsias Mišias atsakingo Annibale Bugnini knygą „Liturgijos reforma“, kurioje jis labai atvirai nurodo savo ekumeninius tikslus.

[1] Sess. XXII, can. 1 // DH 1751.
[2] Ten pat, cap. 1 // DH 1740.
[3] Ten pat.
[4] Plg. DH 1743.
[5] Didache, c. 14 // RJ 8.
[6] 1 Laiškas korintiečiams, c. 14 // RJ 19.
[7] 171 Laiškas Amfilochijui // RJ 1019.
[8] Enciklika Mediator Dei, 1947.11.20 // HK 302 ir toliau.
[9] DH 1758.
[10] Lehmann, Schlink, Das Opfer Jesu Christi und seine Gegenwart in der Kirche. Herder, 1983, p. 223 ir toliau.
[11] Popiežius Benediktas XVI savo Motuproprio "Summorum Pontificum" 2007.07.07. viešai paskelbė, kad tradicinių šv. Mišių ritualas niekada nebuvo uždraustas.
[12] Latin Mass Magazine, 1995.05.05.
[13] Kurze kritische Untersuchung des neuen Ordo missae. Deutsche Übersetzung von Inge Köck // Schriftenreihe der Una Voce-Deutschland, Heft 4, 1969, p. 2.
[14] Ten pat, p. 22.
[15] Brief an die Freunde der Abtei Sainte Madeleine, Nr. 51. Le Barroux, 1994.08.10.

Iš enciklikos „Mediator Dei“

Popiežius Pijus XII, 1947.11.20.

(...) Švč. Eucharistija, kurią Kristus, Aukščiausias Kunigas įsteigė, ir kurią jis įsako kunigams nuolat atnaujinti bažnyčioje, yra visos krikščionių religijos centras, viršūnė. Kalbėdami apie mūsų šventosios liturgijos kulminacinį veiksmą, trumpam stabtelėkime, ir pamąstykime apie šį svarbiausią dalyką.

Viešpats Kristus, „Amžinasis Kunigas Melchizedeko eilėje (Ps 109,4), mylėdamas savuosius pasaulyje“ (Jn 13,1), per Paskutinę Vakarienę, tą naktį, kurią

turėjo būti išduotas, troško palikti savo mylimajai sužadėtinei, Bažnyčiai, regimą auką, kaip to reikalauja žmogaus prigimtis, per kurią būtų sudabartinama toji būsima kruvina auka, kuri turėjo būti paaukota ant kryžiaus, taip pat tam, kad jo atminimas truktų ligi pasaulio pabaigos ir, kurios begalinė vertė galėtų atsiteisti už kasdienines nuodėmes. Todėl jis paaukojo Dievui Tėvui savo kūną ir kraują duonos ir vyno pavidalais ir tais pavidalais leido apaštalams, kuriuos jis paskyrė Naujojo Testamento kunigais, ją aukoti, liepdamas, kad ir jų įpėdiniai kunigai aukotų tą pačią auką (Trid. susirinkimas, XXII, c.1).

Didinga auka ant altoriaus nėra tik tuščias Jėzaus Kristaus kančios ir mirties paminėjimas. Tai tikras ir deramas aukojimo veiksmas, kai Aukščiausias Kunigas nekruvinu būdu aukoja save kaip labiausiai priimtiną auką Amžinajam Tėvui, kaip jis ir padarė ant kryžiaus. Tai viena ir ta pati auka, tik atlikta kitu būdu.Tas pats asmuo, kuris save paaukojo ant kryžiaus, dabar ją aukoja kunigų rankomis (ten pat., c.2).

Kunigas yra pats Jėzus Kristus, kurio šventam asmeniui kunigas atstovauja. Dabar kunigas kunigystės šventimų dėka tampa Aukščiausiuoju Kunigu ir gauna įgaliojimus veikti Kristaus asmens galia (Tomas Akvinietis, Teologijos suma III q.22 a.4). Atlikdamas kunigiškus veiksmus, jis tam tikru būdu paskolina Kristui savo liežuvį, atiduoda savo rankas.

Taip pat ir auka yra ta pati - tai mūsų dieviškasis Atpirkėjas su savo žmogiška prigimtimi, tikru kūnu ir krauju. Tačiau būdas, kuriuo Kristus save aukoja, yra kitoks. Ant kryžiaus jis pilnai paaukojo save ir savo kentėjimus Dievui, ir paaukojimas buvo įvykdytas kruvina mirtimi, kurią jis turėjo iškentėti laisva valia. Bet ant altoriaus dėl jo žmogiškos prigimties šlovingo prisikėlimo „mirtis nebeturės jam jokios galios“ (Rom 6,9), taigi jo kraujo praliejimas yra nebeįmanomas. Bet vis gi, pagal dieviškos išminties planą mūsų Atpirkėjo mirtis yra išreikšta žavingu būdu išoriniais ženklais, kurie yra jo mirties simboliai. Perkeičiant duoną ir vyną į jo kūną ir kraują, jo kūnas ir kraujas tikrai yra čia: dabar eucharistiniai pavidalai, kuriuose jis yra, simbolizuoja tikrą jo kūno ir kraujo atskyrimą. Todėl jo mirties ant Kalvarijos kalno sudabartinimas yra kartojamas ant altoriaus kiekvienoje aukoje, o Kristus yra simboliškai parodomas atskirais simboliais kaip auka. (...)

VšĮ „Laetitia“ leidybinio projekto „Už Tradiciją“ knygos

Siūlome įsigyti knygynuose, o taip pat Šv. Kazimiero priorate, Birutės g. 1, Kaune.

Tėvas Emanuelis - TRAKTATAS APIE BAŽNYČIOS TARNYSTĘ
Minkštas viršelis, 52 p. Kaina 2 Lt.
Žymaus prancūzų klebono, benediktino vienuolio, dvasinio rašytojo patarimai broliams kunigystėje, kaip išlaikyti maldos dvasią Bažnyčios tarnystėje.

TRADICINĖS IR NAUJOSIOS MIŠIOS
1969 m. liturginės reformos problema (straipsnių rinkinys)
Minkštas viršelis, 622 p. Kaina 20 Lt.
Detali teologinė ir liturginė Naujųjų Mišių analizė atskleidžia, kad šios apeigos nesuderinamos su katalikų Tradicija. Trumpa Romos ritualo istorija, visas tradicinių ir Naujųjų Mišių tekstas.

Šveicarijos fondas „UŽ GYVYBĘ“ -
„MIRJAM... KODĖL TU VERKI?“ Moterų kančios po aborto
Minkštas viršelis, 184 p. Kaina 5 Lt.
Autentiški moterų liudijimai apie išgyvenimus po aborto (poabortinį sindromą). Knyga atvirai sako tiesą apie negimusių vaikų žudymą ir jo pasekmes pačiai motinai.

Šv. Vincentas Lerinietis - PRIMINIMAS
Minkštas viršelis, 72 p. Kaina 5 Lt.
Tai klasikinis veikalas apie Tradicijos reikšmę Bažnyčioje, kuriuo rėmėsi popiežiai ir Bažnyčios susirinkimai. Ši knyga parašyta V amžiuje, bet kaip niekada aktuali šiais modernizmo laikais.

Arkivysk. Marcel Lefebvre -
ATVIRAS LAIŠKAS SUTRIKUSIEMS KATALIKAMS
Minkštas viršelis, 160 p. Kaina 7 Lt.
Kodėl žymus misionierius ir hierarchas ryžtasi konfliktui su Roma? Nes iškilo grėsmė katalikų tikėjimui ir Bažnyčiai, kuriai jis tarnavo visą gyvenimą. Verta perskaityti ir nepritariantiems arkivysk. M. Lefebvre'o pozicijai!

Kun. Juozas Lomanas - QUO VADIS, MODERNIOJI EUROPA?
Minkštas viršelis, 336 p. Kaina 12 Lt.
Europos kelias iš pagonybės į katalikišką civilizaciją ir atgal į pagonybę. Tragiška istorija, iliustruota šimtais citatų iš žymių filosofų ir mokslininkų veikalų. Atstoja populiarų įvadą į moderniąją filosofiją.

ROMA IR TRADICIJA. Šv. Pijaus X kunigų brolijos derybos su Vatikanu 2004 metais
Segta, 80 p. Kaina 3 Lt.
Rinkinyje pateikti interviu ir Brolijos gen. vyresniojo paskaita atskleidžia, kad Brolijos siūlomas grįžimas prie Tradicijos yra vienintelė išeitis iš šiandieninės krizės Katalikų Bažnyčioje.

Aleksandr Dvorkin - SEKTOS. Totalitarinių sektų apžvalga
Minkštas viršelis, 524 p. Kaina 20 Lt.
Išsamiai iš krikščioniškų pozicijų įvertinamos žymiausios totalitarinės sektos: mormonai, jehovistai, munistai, krišnaistai, „Naujojo amžiaus“ judėjimas ir t.t. Vertimą finansavo Valstybinė jaunimo reikalų taryba.

Šv. Liudvikas Marija Grinjonas de Monforas – AUKSINĖ KNYGA
Kietas viršelis, 324 p. Kaina 24 Lt.
XVIII a. prancūzų šventojo veikalų apie tobulą pamaldumą Švč. Mergelei Marijai rinkinys. Katalikų dvasinės literatūros klasika.

AUKŠTYN ŠIRDIS -
Katalikų maldos ir giesmės
Net 900 puslapių ant plono popieriaus, kietas viršelis. Kaina 39,- Lt.
Šv. Mišių (pagal 1962 m. Mišiolą) tekstas lotynų ir lietuvių kalbomis, visos žymiausios maldos, litanijos ir pamaldžios praktikos, šimtai lotyniškų ir lietuviškų giesmių (daugelis iš jų su natomis), patogi maldų ir giesmių rodyklė. Geriausia dovana Pirmosios šv. Komunijos ar Sutvirtinimo proga!

Liturginis kalendorius

Liepa

1 Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Brangiausiasis Kraujas – I klasė.
2 Švč. M. Marijos Apsilankymas – II klasė; šv. Proceso ir Martinijono, kankinių, min.
3 Šv. Irenėjas, vysk. ir kank. – III klasė. Švč. Jėzaus Širdies penktadienis.
4 Švč. M. Marijos šeštadienis – IV klasė. Nek. Marijos Širdies šeštadienis.
5 V sekmadienis po Sekminių – II klasė.
6 Eilinė diena – IV klasė.
7 Šv. Kirilas ir Metodijus, vyskupai ir išpažinėjai – III klasė.
8 Šv. karalienė Elzbieta, našlė – III klasė.
9 Eilinė diena – IV klasė.
10 Šv. Septyni Broliai, kankiniai (Miegantieji Broliai), bei šv. Rufina ir Sekunda, mergelės ir kankinės – III klasė.
11 Švč. M. Marijos šeštadienis – IV klasė; šv. Pijaus I, pop. ir kank., min.
12 VI sekmadienis po Sekminių – II klasė.
13 Eilinė diena – IV klasė.
14 Šv. Bonaventūra, vysk., išp. ir Bažn. mok. – III klasė.
15 Šv. imperatorius Henrikas, išp. – III klasė.
16 Eilinė diena – IV klasė; Karmelio Kalno Švč. M. Marijos min. (Marija Škaplierinė). Kauno arkiv.: Arkikatedros konsekracijos metinės – I klasė.
17 Eilinė diena – IV klasė; šv. Alekso, išp., min.
18 Šv. Kamilas Lelietis, išp. – III klasė; šv. Simforozos ir septynių jos sūnų, kankinių, min.
19 VII sekmadienis po Sekminių – II klasė.
20 Šv. Jeronimas Emilijanis, išp. – III klasė; šv. Margaritos, merg. ir kank., min.
21 Šv. Laurynas Brunduzietis, išp. ir Bažn. mok. – III klasė; šv. Praksedos, merg., min.
22 Šv. Marija Magdalena, atgailautoja – III klasė.
23 Šv. Apolinaras, vysk. ir kank. – III klasė; šv. Liborijaus, vysk. ir išp., min.
24 Eilinė diena – IV klasė; šv. Kristinos, merg. ir kank., min.
25 Šv. Jokūbas, apaštalas – II klasė; šv. Kristoforo, kank., min.
26 VIII sekmadienis po Sekminių – II klasė.
27 Eilinė diena – IV klasė; šv. Pantaleono, kank., min.
28 Šv. Nazarijus ir Celsas, kankiniai, šv. Viktoras I, pop. ir kank., bei Inocentas I, pop. ir išp. – III klasė.
29 Šv. Morta, merg. – III klasė; šv. Felikso, Simplicijaus, Faustino ir Beatričės, kankinių, min.
30 Eilinė diena – IV klasė; šv. Abdono ir Seneno, kankinių, min.
31 Šv. Ignacas Lojola, išp. – III klasė.

Rugpjūtis

1 Švč. M. Marijos šeštadienis – IV klasė; šv. Makabėjų, kankinių, min. – Nek. Marijos Širdies šeštadienis.
2 IX sekmadienis po Sekminių – II klasė. Porciunkulės atlaidai.
3 Eilinė diena – IV klasė.
4 Šv. Dominykas, išp. – III klasė.
5 Šv. Marijos Snieginės bazilikos pašventinimas – III klasė.
6 Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Atsimainymas – II klasė; šv. Siksto II, pop., Felicisimo ir Agapito, kankinių, min.
7 Šv. Kajetonas, išp. – III klasė; šv. Donato, vysk. ir kank., min. – Švč. Jėzaus Širdies penktadienis.
8 Šv. Jonas Marija Vianėjus, išp. – III klasė; šv. Kirijako, Largo ir Smaragdo, kank., min.
9 X sekmadienis po Sekminių – II klasė.
10 Šv. Laurynas, kank. – II klasė.
11 Eilinė diena – IV klasė; šv. Tiburcijaus ir Zuzanos, merg., kankinių, min.
12 Šv. Klara, merg. – III klasė.
13 Eilinė diena – IV klasė; šv. Ipolito ir Kasijono, kankinių, min.
14 Žolinės vigilija – II klasė; šv. Euzebijaus, išp., min.
15 Švč. M. Marijos Ėmimas į dangų (Žolinė) – I klasė. Privaloma šventė.
16 XI sekmadienis po Sekminių – II klasė.
17 Šv. Hiacintas, išp. – III klasė.
18 Eilinė diena – IV klasė; šv. Agapito, kank., min.
19 Šv. Jonas Eudas, išp. – III klasė.
20 Šv. Bernardas, abatas, išp. ir Bažn. mok. – III klasė.
21 Šv. Joana Pranciška Fremiot de Šantal, našlė – III klasė.
22 Švč. M. Marijos Nekaltoji Širdis – II klasė; šv. Timotiejaus, Ipolito ir Simforijono, kankinių, min.
23 XII sekmadienis po Sekminių – II klasė.
24 Šv. Baltramiejus, apaštalas – II klasė.
25 Šv. karalius Liudvikas, išp. – III klasė.
26 Eilinė diena – IV klasė; šv. Zefirino, pop. ir kank., min. Vilniaus arkiv.: Šv. Kazimiero, arkiv. globėjo, relikvijų perkėlimas – II klasė.
27 Šv. Juozapas Kalasantas, išp. – III klasė.
28 Šv. Augustinas, vysk., išp. ir Bažn. mok. – III klasė; šv. Hermio, kank., min.
29 Šv. Jono Krikštytojo nukirsdinimas – III klasė; šv. Sabinos, kank., min.
30 XIII sekmadienis po Sekminių – II klasė.
31 Šv. Raimundas Nonatas, išp. – III klasė.

Kaunas
Gailestingumo Motinos koplyčia

Birutės g. 1, įėjimas iš Vaidoto g. (prie Panemunės troleibusų žiedo).

Sekmadieniais:
10.00 Švč. Sakramento adoracija,
11.00 giedotinės šv. Mišios su pamokslu.
Šiokiadieniais:
I-III ir V:
7.15* šv. Mišios / 18.15 Rožančius / 19.00 šv. Mišios.
IV:
7.15* šv. Mišios / 18.00 Švč. Sakramento adoracija / 19.00 šv. Mišios.
VI:
8.15* / 9.00 šv. Mišios.

Šiauliai
Švč. Merg. Marijos Gimimo koplyčia

Vilniaus g. 68.

Sekmadieniais:
16.30 giedotinės šv. Mišios su pamokslu.

* Šių Mišių gali nebūti, prašome iš anksto pasiteirauti tel. 8-618-12953.

Yra galimybė atlikti išpažintį, susitarti dėl kitų sakramentų, ligonių aplankymo ir katekizmo pamokų.

Rekolekcijos

Rekolekcijos Šv. Kazimiero piorate, Birutės g. 1, Kaune:
Rugpjūčio 3 – 8 dienomis (moterims).
Rugpjūčio 10 – 15 dienomis (vyrams).
Norinčius dalyvauti jose, prašome užsirašyti iš anksto.
Kaina už nakvynę ir maistą - 150 Lt.

Šv. Kazimiero prioratas
Birutės g. 1, LT-45320 Kaunas

Tel./Faks: (8-37) 749563
Tel: (8-37) 345357
El. paštas: prioratas@fsspx.lt
Mob.: 8-618-12953
Interneto svetainė: http://fsspx.lt
Mūsų sąskaitos Vilniaus banke:
VšĮ „LAETITIA", a.s.: LT 17 7044 0600 0100 9465 (aukoms)
VšĮ „LAETITIA", a.s.: LT 02 7044 0600 0542 9928 (knygoms)
Įmonės kodas: 110089710